

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.483/2011/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. H. K. (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. F.M. beosztott bíró ügyintézése mellett az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatalának Jogi Képviseleti Főosztálya (címe) által képviselt Pest Megyei Bíróság (címe) I. rendű és a Fővárosi Ítéltábla (címe) II. rendű alperesekkel szemben bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 5.P.20.389/2010/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes jogosultként 2005. január hó 17. napján **A.Cs.** kötelezettel szemben 100 000 Ft kár megtérítése iránt a Pk.50.052/2005. szám alatt fizetési meghagyás kibocsátását kérte. A kötelezett ellentmondása folytán a Ráckevei Városi Bíróságon a P.20.289/2005. szám alatt perré alakult eljárásban a felperes II. rendű alperesként perbe vonta a **"X" Kft.**-t s immár 300 000 Ft kártérítést követelt. Ebben a perben a Ráckevei Városi Bírósággal szemben több kizárás iránti kérelmet terjesztett elő. A harmadik alkalommal benyújtott elfogultsági kifogást a I.rendű alperes, mint másodfokú bíróság a 2008. június hó 26. napján meghozott 9.Pk. 23.420/2008/2. számú végzésében elutasítva a Ráckevei Városi Bíróságnak az ügy elintézéséből való kizárását megtagadta és a felperest 40 000 Ft pénzbírsággal sújtotta. A felperes később a Ráckevei Városi Bíróság mellett a I.rendű alperes bírósággal szemben is kizárás iránti kérelmet terjesztett elő, amit a II.rendű alperes

9.Pkk.26.567/2009/3. szám alatt 2009. november hó 10. napján meghozott végzésében megtagadott, a felperest 150 000 Ft pénzbírsággal sújtva. Ez utóbbi végzés ellen a felperes fellebbezést nem terjesztett elő.

A felperes keresetében a bírósági jogkörben okozott kár megtérítését, ezen belül is az eredeti állapot helyreállítását, azaz a vele szemben pénzbírságot kiszabó végzések hatályon kívül helyezését kérte.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a 7. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 9 000 Ft perköltséget.

Határozatának indokolása szerint a felperes keresete annak tartalma szerint az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányult, amelyre alkalmazandó Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése szerint az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette; a (2) bekezdés értelmében ezeket szabályokat a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is alkalmazni kell, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A Ptk. 355. §-ának (1) bekezdése alapján a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A felperes a kártérítés keretében az eredeti állapot helyreállítását, azaz az általa sérelmezett, pénzbírságot kiszabó végzések hatályon kívül helyezését kérte.

A Pp. 229. §-ának (1) bekezdése szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagilag jogerő). Ezen jogszabályhely alapján a bíróságnak nincs lehetősége arra, hogy a más ügyben hozott végzéseket hatályon kívül helyezze, mert a pénzbírságot kiszabó jogerős határozat nem csupán a felet, illetve az azt meghozó bíróságot, hanem a más ügyben eljáró bíróságot is köti. A kártérítési per nem szolgálhat jogorvoslati eszközként a másik bíróság által meghozott jogerős határozattal szemben, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A II. rendű alperes által kiszabott pénzbírsággal kapcsolatos kereset azért sem volt alapos, mert a végzéssel szemben a felperes nem vette igénybe a rendes jogorvoslatot.

A pereszes felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperesek perköltségét megfizetni, ami az őket képviselő hivatal ügyintézőjének megjelenésével felmerült költséget foglalta magában. A felperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást kérte, mivel a pénzbírságok kiszabásával az alperesek neki kárt okoztak.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és abból helytálló jogi következtetésre jutott, ám annak indokaival részben nem értett egyet az ítélet tábla.

A felperes a neki kárt okozó közhatalmi (bírói) aktusként az őt pénzbírsággal sújtó végzések meghozatalát jelölte meg, ezért a Pp. 229. §-ának (1) bekezdésében írt, az anyagi jogerőre vonatkozó szabály nem lehetett akadálya annak, hogy a károkozás érdemben vizsgálatra kerüljön. Ellenkező esetben nem lenne lehetőség arra, hogy a károsult a neki kárt okozó jogerős határozat meghozatala miatt a károkozóval szemben sikerrel lépjen fel, ami nyilvánvalóan helytelen álláspont, ezért a Pp. 229. §-ának (1) bekezdése nem lehetett indoka a kereset elutasításának.

Tekintettel arra, hogy a felperes a II. rendű alperes 9.Pkk.26.567/2009/3. szám alatt meghozott határozatával - annak is az őt pénzbírsággal sújtó rendelkezésével - szemben a rendelkezésre álló rendes jogorvoslati eszközt nem vette igénybe, a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében írt feltétel hiányában bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelést alappal nem érvényesíthetett, miként erre az elsőfokú bíróság is rámutatott a megjegyzés szintjén, ezért a II. rendű alperes ellen előterjesztett keresete ez okból alaptalan.

Az I. rendű alperes által hozott 9.Pk.23.420/2008/2. szám alatti végzéssel összefüggésben az I. rendű alperes marasztalásához annak megállapítása lett volna szükséges, hogy ezen határozat meghozatalára téves jogalkalmazás eredményeként került sor, amely esetben a felelősség alapja csak kirívóan súlyos jogértelmezési és jogalkalmazási tévedés lehet.

A felperest az I. rendű alperes azért sújtotta pénzbírsággal, mert immár harmadik alkalommal terjesztett elő alaptalannak bizonyuló kizárás iránti kérelmet. A Pp. 19. §-ának (2) bekezdése kimondja, hogy ha a fél nyilvánvalóan alaptalanul tesz kizárásra irányuló bejelentést, vagy ugyanabban a perben ugyanazon bíró ellen ismételt alaptalan bejelentést tesz, őt a kizárást megtagadó határozatban pénzbírsággal lehet sújtani. A Pp. 120. §-a értelmében az e törvény rendelkezései alapján kiszabható pénzbírság legmagasabb összege ötszázezer forint azzal, hogy az nem haladhatja meg a pertárgy értékét. Az I. rendű alperes az irányadó jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával járt el, amikor az újfent alaptalan kizárás iránti kérelmet előterjesztő felperest a pertárgy értékétől messze elmaradó összegű pénzbírsággal sújtotta, ezért a

terhére nemhogy kirívóan súlyos, de semmilyen jogértelmezési vagy jogalkalmazási tévedést nem lehetett megállapítani. Erre tekintettel a felperes keresete vele szemben is alaptalan volt, így helytállóan került sor annak elutasítására.

A leírtak miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti eltérő indokok alapján a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ám az alpereseknek költsége nem merült fel, így ennek kérdésében rendelkezni nem kellett. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítéletábra a felperes peresztessége tekintettel rendelkezett a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése szerint, azt az állam viseli a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a pereszttes felperes személyes költségmentessége okán a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján ugyancsak az állam viseli.

Debrecen, 2011. november hó 9. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő